

Пуснали я.

Подранила пакъ Лиса, изяла гжската и послѣ пита:

— „Дѣ ми е гжската? — Гжската си искамъ — за нея и пуякъ не бихъ взела!“

Мислилъ, мислилъ селянинътъ, какъ да я помири — далъ ѝ за гжската пуякъ. Взела тя пуяка върви и пѣе:

Изъ друмъ Лиса вървѣла,
Намѣрила тояжка;
За тояжка — гжчица,
За гжчица — пуяче.

„Чукъ, чукъ, чукъ!“ Чука Лиса на третя порта.

— „Кой чука?“ пита селенинътъ.

— „Азъ съмъ Лисана — хитрана, пуснете ме да прѣнощувамъ у васъ.“

— „Ехъ, у насъ и безъ тебе е тѣсно!“

— „Не се безпокойте, азъ нѣма да ви притѣснявамъ. Ще легна на миндерчето, опашката ми — подъ миндерчето, а пуякътъ — подъ собата.“

Пуснали я.

Легнала тя на миндерчето, опашката ѝ — подъ миндерчето, а пуякътъ — подъ собата.

Станала Лиса на сутринъта, изяла пуяка и дума:

— „Дѣ ми е пуяка? Пуяка си искамъ — за него дори и агне не бихъ взела.“

Мислилъ, мислилъ селянинътъ и, за да я спогоди, далъ ѝ за пуяка агънце. Взела Лиса агнето, върви и пѣе:

Изъ друмъ Лиса вървѣла,
Намѣрила тояжка,
За тояжка — гжчица,
За гжчица — пуяче,
За пуяче — агънце.

„Чукъ, чукъ, чукъ!“ чука тя на четвърта порта.

— „Кой чука?“ пита селянинътъ.